

kona č. 221/1924 Sb. ve znění jeho novel dospěti k závěru, že ve smyslu ustanovení § 85 správního řádu je příslušný rozhodovati o návrhu na restituci pro zmeškání lhůty k odvolání z výměru okresní nemocenské pojišťovny úřad okresní.

K otázce přípustnosti zmíněné restituce jest poznamenati, že pro veškeré řízení před politickými úřady (pro řízení opravné podle § 239 poj. zák.) platí normy správního řádu, pokud pojišťovací zákon nemá vlastní ustanovení procesní. O restituci pak pojišťovací zákon po novele č. 112/1934 Sb., kdy bylo ustanovení § 195 poj. zák. o restituci zrušeno a připuštěna restituce jen pro řízení u rozhodčího soudu (§ 208 poj. zák.), pro řízení před úřady politickými ustanovení nemá, ani ji výslovně nevylučuje. Platí tu tedy příslušná ustanovení správního řádu, jež v naznačené relaci restituci připouštějí.

Nález ze dne 15. října 1937 č. 7000/35-2.

1. Právní důvod závazku obce pobytu podle § 11, odst. 2 zák. č. 114/1929 Sb. je zcela samostatný a nemá nic společného s povinnostmi plynoucími pro obec domovskou z ustanovení zákonů o domovském právu a o chudinském zaopatření.

2. Nejde o věc rozsouzenou, když — byla-li žádost lékaře, aby okresní úřad uložil d o m o v s k é o b c i náhradu léčebných výloh za chudého příslušníka obce, pravoplatně zamítnuta — lékař vznáší žádost, aby náhrada byla uložena o b c i p o b y t u podle § 11, odst. 2 zák. č. 114/1929 Sb., přes to, že obec domovská a obec pobytu se kryjí.

Žádost lékaře, aby okresní úřad uložil d o m o v s k é o b c i náhradu léčebných výloh za chudého příslušníka, byla pravoplatně zamítnuta s poukazem, že pro nárok tohoto druhu není podkladu ani v domovském ani v chudinském zákoně.

Lékař vznesl žádost opíraje se o ustanovení § 11, odst. 2 zák. č. 114/1929 Sb., aby tato povinnost byla uložena o b c i p o b y t u ošetřovancova. Obec pobytu s obcí domovskou se v konkrétním případě kryjí.

Podle § 11, odst. 2 zák. č. 114/29 Sb. jest obec, v níž bydlí nemajetný ošetřovanec, povinna — nejde-li o platební povinnost nositele sociálního pojištění — s výhradou regresního práva proti tomu, kdo platiti je povinen, vyplatiti lékaři k jeho žádosti náhradu za první pomoc ve výši honoráře úředně stanoveného. Jest tedy obci, v níž bydlí nemajetný ošetřovanec, uložena povinnost k náhradě za první pomoc zcela samostatně a nezávisle na otázce, může-li se obec pobytu v konkrétním případě postihem domoci náhrady částky, za první pomoc lékaři vyplacené, na osobě třetí. Právní důvod tohoto závazku obce pobytu jest zcela samostatný a nemá ničeho společného s povinnostmi plynoucími pro obec domovskou z ustanovení zákonů o domovském právu a o chudinském zaopatření. Jestliže tedy byl dřívějším pravoplatným výměrem administrativního úřadu zamítnut nárok proti obci domov-

ské z toho důvodu, že proň není ani v domovském zákoně č. 105/63 ř. z., ani v chudinském zákoně č. 59/68 č. z. z. podkladu, šlo o jiný právní důvod, než ze kterého se nyní lékař domáhá náhrady na stěžující si obci. Skutečnost, že stěžující si obec jest jak obcí pobytu, tak i domovskou obcí ošetřovancovou a že proto by obec pobytu mohla mít postih jen sama proti sobě, takže se jí efektivně jako obci pobytu náhrady nedostane, nečiní ještě z nároku, proti ní na základě § 11, odst. 2 zák. č. 114/29 Sb. uplatňovaného, nárok proti obci domovské, opírající se o zákon o domovském právu, nehledíc ani k tomu, že regres obce, v níž nemajetný ošetřovanec bydlí, neomezuje se na regresní právo proti domovské obci ošetřovaného, nýbrž přísluší proti každému, kdo platí ji povinen. O věci rozsouzené lze mluvit jen, je-li tu naprostá identita věci sporné a sporných stran. V daném případě je identita sporných stran nepochybná a nepopřená. Identická je sporná věc, jsou-li veškeré znaky, které ji charakterisují, stejné a nezměněné tak, že je faktická a právní situace totožná; tomu však v daném případě, jak shora uvedeno, není.

Nález ze dne 16. října 1937 č. 1961/35-3.

1. Zákonem poskytnutá výsada povinného pojištění u pojišťoven uvedených v §§ 24 až 27 poj. zák. č. 221/24 ve znění zákona č. 184/1928 není dána u pojišťoven, o nichž jedná § 28 až § 29 a) poj. zák.

2. Členství v zapsané pokladně pomocné vzniká přijetím přihlášky se strany této nemocenské pojišťovny, jež je oprávněna odmítnouti přihlášky osob povinně pojištěných.

Zákon o sociálním pojištění stojí podle celé své tendence na zásadě sjednocení nemocenského pojištění a jako nositele pojištění uvádí v první řadě okresní nemocenské pojišťovny, které zásadně mají úkoly s pojištěním spojené prováděti. Jako výjimku z této zásadní příslušnosti k okresní nemocenské pojišťovně uvádí pak tři hlavní druhy jiných nositelů pojištění.

U těchto pojišťoven uvedených v §§ 24—27 jde o pojištění obligatorní na rozdíl od pojišťoven, o nichž se jedná v §§ 28—29 a) [spolková nemocenská pojišťovna (§ 28), zapsané pojišťovny pomocné (§ 29, 29 a)], u nichž zákon neposkytuje výsadu povinného — *ipso iure* — pojištění. U pojišťoven posléze uvedených nejde tedy o pojištění *ex lege* jako u pojišťoven zmíněných na prvním místě. V daném sporu jde o zapsanou pojišťovnu pomocnou podle § 29 zák. č. 21/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb. Podle tohoto ustanovení zapsaná pokladna pomocná, zřízená podle zákona ze dne 16. července 1892 č. 202 ř. z., které bylo před 1. červencem 1919 uděleno osvědčení podle § 7 tohoto zákona, může rovněž i nadále pojišťovati osoby povinně pojištěné pro případ nemoci s účinkem, že osoby ty nemusí býti pojištěny u příslušné okresní nebo zemědělské nebo závodní nemocenské pojišťovny, za dalších